

Δύο ονειρικές εβδομάδες στη Θεσσαλονίκη
ή
πως έφτασα να νιώθω σαν ενήλικη στα Ελληνικά μου

ή
τι άλλο από τα μαθήματα του Μιχάλη
θα μπορούσε να φέρει μαζί έναν
δημόσιο υπάλληλο από την Ελβετία,
μία αμερικανίδα μεσίτρια ακινήτων,
μία ρουμάνια δασκάλα, έναν αφγανό
μετανάστη, μία ελληνίδα εθελόντρια
σε αναζήτηση δουλειάς, μία δμηση
μηνών έγκυο διευθύντρια ΜΚΟ, έναν
φωτογράφο, μία καθηγήτρια Διεθνούς
Δικαίου, μία καθηγήτρια γυμνασίου,
έναν συμπαθητικό και ελαφρά
μεθυσμένο 70χρονο Πόντιο με
καλή σχέση με τον απόστολο
Παύλο κτλ, κτλ...;

Είναι σχεδόν αδύνατο να κάνω μία πιστή περίληψη αυτών των διακοπών. Όταν πρωτοέφτασα σε μία απολύτως άδεια Θεσσαλονίκη, παραμονή του Δεκαπενταύγουστου 2011, περίμενα να περάσω τις επόμενες δύο εβδομάδες πολύ ήσυχα, με επισκέψεις στα μουσεία, πολύ διάβασμα, κάποιο θεατρικό έργο που και που, προσπάθειες να αποκρυπτογραφήσω τα ακατανόητα Ελληνικά των εφημερίδων και τίποτε παραπάνω. Αλλά ήρθαν όλα πολύ διαφορετικά από αυτό που περίμενα... χάρη στους πολλούς ανθρώπους που είχα την ευκαιρία να γνώρισω.

Τα μουσεία μετατράπηκαν σε βόλτες για μπάνιο, η ησυχία σε βραδιές μέχρι αργά στην ταβέρνα, το διάβασμα σε περίπατους στην πόλη με φίλους, οι εφημερίδες σε συνεντεύξεις με τους ίδιους τους πρωταγωνιστές των ειδήσεων... Και απόλαυσα την κάθε στιγμή, βέβαια με πολύ κέρδος ταυτόχρονα για τα Ελληνικά μου.

Στο μάθημα είδαμε κείμενα και βίντεο με πολύ επίκαιρο περιεχόμενο, για παράδειγμα:

- ο θάνατος του 14 χρόνου παιδιού στην Αθήνα,
- η στάση της Ελλάδας απέναντι στα Σκόπια και η ιστορία των σχέσεων μεταξύ των δύο χωρών,

- η συμμετοχή κάποιων Ελλήνων εθελοντών στρατιωτών στον πόλεμο στην προφήν Γιουγκοσλαβία,
- η κατάσταση των μεταναστών στην Ελλάδα
- η κερδοσκοπία των μεσιτών στο κέντρο της Αθήνας

Μερικά από αυτά τα θέματα είχαμε την ευκαιρία να τα συζητήσουμε και με ανθρώπους έμμεσα (άμεσα;) εμπλεκόμενους/συνδεδεμένους με αυτά: πχ μιλήσαμε με έναν μετανάστη από το Αφγανιστάν για τις περιπέτειές του στην Ελλάδα. Ήταν ένας 30χρόνος με μια εντυπωσιακή ιστορία πίσω του.

Έκανα και ένα πρότζεκτ για την τρέχουσα μεταρρύθμιση της ανώτατης εκπαίδευσης στην Ελλάδα και μίλησα με μία πανεπιστημιακό.

Αυτό είναι κατά τη γνώμη μου ένα από τα πολλά θετικά των μαθημάτων του Μιχάλη: ότι ξαφνικά έχεις επαφή με πολύ διαφορετικούς ανθρώπους οι οποίοι είναι πρόθυμοι να μιλήσουν μαζί σου, να σου εξηγήσουν την χώρα τους έτσι όπως την καταλαβαίνουν οι ίδιοι.

Πήγαμε και μαζί σε ένα πολύ ενδιαφέρον μουσείο για την εβραϊκή κοινότητα της Θεσσαλονίκης.

Η ιδέα του να κάνουμε μια ανταλλαγή γλώσσας, ένα λεγόμενο τάνδεμ, λιτούργησε καταπληκτικά για μένα. Συνάντησα την κοπέλα πολλές φορές και κάναμε εξάσκηση και στις δύο γλώσσες.

Συνολικά, εγώ νομίζω ότι έχω πετύχει τον στόχο μου με το μάθημα στη Θεσσαλονίκη. Τώρα που θυμάμαι όλα τα πράγματα που έκανα, έμαθα, κατάλαβα σε μόνο δύο εβδομάδες, το βρίσκω απίστευτο και θεωρούμαι πολύ τυχερή που το έζησα αυτό. Πάλι μια αξέχαστη εμπειρία στο μάθημα του Μιχάλη...

Για τον **καθηγητή**, τι να σας πω; Πολύ εύκολο, αφού μάς δίδαξε αυτός ο ίδιος τι να πούμε: «Χειροκροτάμε με ενθουσιασμό!» Και δικαιολογημένα, βέβαια!

Για μένα ήταν πολύ διαφωτιστικός ένας διάλογος στο μάθημα και νομίζω είναι το κλειδί για να καταλαβαίνει κανείς σε τι βασίζεται η επιτυχία των μαθημάτων του.

«Μιχάλη, τι θα κάνες αν κέρδιζες στο λόττο;»
«Το ίδιο.»

Θα'πρεπε να αναφερθώ και στην εκδρομή στη Βεργίνα που είδαμε τον τάφο του Φιλίππου Β', στο μάθημα μαγειρικής στο σπίτι της Παυλίνας και του Νεκτάριου, στο καλοκαιρινό κινματογράφο στο μπαλκόνι της Ελένης, στο περπάτημα στη Θεσσαλονίκη με μία συμπαθητική ντόπια οδηγό, την Όλη, στο φαγιτό σε διάφορες ταβέρνες της Θεσσαλονίκης, πάντα με καλή και ποικίλη παρέα, και ... και ... στο τελευταίο μπάνιο και στην τελευταία ομαδική φωτογραφία μπροστά από την Καμπίνα Αναμνήσεις.....

